

Имамъ красно отечество, —
 Отъ вѣкове порабощилъ
 Турчинъ злобно унищилъ:
 Едно ми е то наслѣдство!

Отъ сладкъ животъ, правдини народни,
 Лишилъ го тотъ отъ добрини свѣтовни: —
 Щѣ си отмъсѣ! не щѣ забравѣ,
 Тѣлесни кости тамъ ще оставѣ!

Неправда мя е то настървила,
 Губителю злоба вѣвъ очи глѣдамъ;
 Далечъ въ чюжбина, за то азъ бѣгамъ:
 Невинна младость тя ми ѣ пленила!

Вашино огнище далечъ е вѣчь!
 Вѣселба, любовь, все то забравихъ;
 Една си клѣтва само направихъ,
 Съсь голъ вѣвъ него да влязѣ мечъ!

Честно семейство жялно е да мѣчи,
 Прадѣдска честь защо да тѣпчи
 Дивъ Азіятецъ съсь ярость скотска,
 Мржсенъ Турчинъ съ ржкѣ злѣдѣйска?